

Hoe Arachne een spin werd

Het meisje Arachne had van Athene, de godin van de wijsheid, les gehad in weven. Ze kon het zo goed dat de tapijten die ze maakte eruitzagen als schilderijen. Familie en vrienden konden niet wachten tot er weer een klaar was en ook de naburige bosnimfen waren vol bewondering.

Op een dag had Arachne een kleed geweven waarin ze wel duizend kleuren had verwerkt. Iedereen sprak erover, en dit keer daalden zelfs de bergnimfen hun hellingen af om het pronkstuk te zien.

‘Het is een mirakel! Verrukkelijk! Niet te geloven!’ riepen ze. ‘Je bent zeker een leerling van Athene.’

‘Athene? Laat me niet lachen!’ zei Arachne, want al die prijzende woorden waren haar naar het hoofd gestegen. ‘Dat mens kan nog geen vaatdoek weven. Nee hoor, ik heb het mezelf geleerd en als Athene denkt dat ze het beter kan dan ik, moet ze dat maar eens laten zien. Ik zou best een wedstrijd met haar willen houden.’

De nimfen zwegen verschrikt. Zoiets zeggen over een godin, dat zouden ze zelf in de verste verte niet durven.

Athene voelde zich uitgedaagd, maar de strijd aangaan met zo’n jong kind was haar eer te na. Ze besloot Arachne een kans te geven zich terug te trekken.

Na een dag of wat werd er bij het meisje aan de deur geklopt. Arachne deed open en zag een oud vrouwtje staan. ‘Wat wilt u?’ vroeg ze beleefd.

‘Ik kom je waarschuwen,’ zei het vrouwtje met krakende stem. ‘Je hebt heel lelijke dingen gezegd over Athene en dat moet je niet doen, kind. Je maakt mooie tapijten, maar een beetje bescheidenheid zou je wel passen. Als ik jou was, bood ik maar gauw mijn excuses aan.’

‘Ga toch weg, oud wijf! Zulke preken houd je maar tegen je kinderen of je kleinkinderen,’ zei Arachne kwaad. ‘Of je achterkleinkinderen!’ voegde ze eraan toe, met een blik op de kromme rug en de gerimpelde huid van haar bezoeker.

‘O, staat het er zo voor?’ zei het vrouwtje. Maar haar stem kraakte niet meer. Haar rug rechte zich, de rimpels trokken weg uit haar gezicht, en voor Arachne stond nu de godin Athene.

Het meisje liet zich niet kennen. ‘Een wedstrijd!’ riep ze opgewonden. ‘We zullen eens zien wie van ons tweeën het mooiste tapijt kan maken. Iedereen mag erbij zijn.’

Buren en nimfen stroomden toe. De twee rivaal gingen op enige afstand van elkaar zitten en spannen de draden van hun weefgetouw.

Arachne werkte als in een roes. Haar spoel schoot zonder ophouden heen en weer. Heel langzaam verscheen er een voorstelling. ‘Dat wordt Zeus met Aigina,’ fluisterden de omstanders, ‘en kijk, daar... Dionysos met een druiventros.’

Ook Athene keek niet op of om. Met felle kleuren weefde ze het verhaal van een strijd die ze ooit met Poseidon had gevoerd. Gouden draden tekenden zich af tussen het heldere rood. Prachtig werd het.

Maar toen het werk eindelijk klaar was, trok het tapijt van Arachne de meeste kijkers. Athene drong naar voren en bestudeerde het werkstuk van onder tot boven. Het was volmaakt!

Razend van jaloezie begon de godin met haar spoel op het kunstige weefsel in te hakken. Ze hield niet op voor het hele-

maal aan flarden was. Daarna stortte ze zich met het vlijmscherpe voorwerp op Arachne zelf.

‘Niet doen, niet doen!’ gilde het meisje, en slechts met de grootste moeite wist ze te ontkomen. Ze rende naar de rand van het bos. Daar bleef ze staan. Hijgend, niet alleen van het harde lopen, maar ook van ontzetting. Door de venijnige prikken van Athene was ze tot zichzelf gekomen.

Wat heb ik gedaan? dacht ze wanhopig. Ik heb een godin uitgedaagd. Stel je voor, Athene! Ze schaamde zich zo, dat ze zich met een van haar eigen draden ophing aan de eerste de beste boom.

Dat vond Athene toch te erg. Ze haastte zich naar de bosrand. ‘Je mag blijven leven,’ zei ze tegen de bungelende Arachne, ‘maar niet als mens.’ En voor de verbaasde blikken van de toeschouwers veranderde het meisje in een zwart, harig dier. Een spin, die zich met lange poten langs de draad omhoogwerkte. Het enige wat Arachne voortaan nog zou weven, was haar eigen web.

